Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.7.65

Zincgrefii Emblemata

1
7
65

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.7.65

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.7.65

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.7.65

1B.7 1.7.65

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.7.65

VII
ZINCGR

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.7.65

EMBLEMATUM ETHICO-POLITICORUM CENTURIA.

IULII GUILIELMI ZINCGREFII IC.

Editio ultima, auctior et emendatior annexo Indice.

HEIDELBERGÆ
apud
CLEMENTEM AMMONIŨ
Aº MDCLXIV.

Typis Adriani Wyngaerden, Typographi ibidem

FLORENTINAE BIBLIOTH. PVB.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.7.65

SERENISSIMO PRINCIPI AC DOMINO

D. CAROLO

COMITI PALATINO AD RHENUM, DUCI BAVARIÆ &c. ELECTORALIS DIGNITATIS PATERNÆQUE GLORIÆ HÆREDI, DELICIO GENERIS HUMANI,

DOMINO MEO CLEMENTISSIMO.

SOlenne Magnatibus fuit hactenus, SERENISSIME PRINCEPS, Emblemata Symbolaque ab Heroibus usurpata, ac eruditæ transmissa Posteritati, non solùm in deliciis habere, sed & ausis ea suis exprimere

factis.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.7.65

factisque, ut quanti ea faciant Optimi Principes, vitâ sua ad virtutis tramitem compositâ ostenderent, novoque quod in recessu multa concluderet, Posteros suos symbolo erudirent. Pulcherrimum quippe est ubivis imitanda patrare, gloriosum proponere sequenda, gratissimum Deo virtutis exempla præfigere, verum denique ac immortale decus est, vivacibus monitis prælucere aliis, & regia eos viâ ad gloriam deducere: cùm res verbis doceant longè certiùs, potentius suadeant impellantque validiùs, & armatâ quasi manu reluctantes cogant. Hæc enim Principum conditio est, ut quidquid faciant præcipere videantur, urgeatque efficaciùs æmulandi eos amor. Facilius etiam est errare naturam, si prudenter monentem Cassiodorum audiamus, quàm dissimilem sui Princeps rempublicam formare possit. Immortale igitur censendum meritò, SERENISSIME DOMINE, ac immensis Domus Tuæ triumphis præferendum decus, quod aurea Juventutis tempora non torpedini tribuis, nec fastigio Tuo te dignum judicas, nisi Principe dignis

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.7.65

dignis Artibus eo indies fias dignior. Promulgat hæc & ebuccinat aureolum illud ſymbolum, quod Magnificentiſſimus avitæ Academiæ Rector Tibi eligiſti: JUVAT USQUE MORARI. Generoſum in eo animi tui ſtimulum nobis patefaciens, qui licèt eximiâ ætatemque Tuam ſupervolitante doctrinâ inſtructus, is tamen es eruditionis helluo inſatiabilis, ut pectus Te ſcientiâ necdum ſatis præparatum poſſidere credas, & melliras Hiſtoricorum dapes devorantibus quotidie oculis ſpectes. Domeſtica Tibi, CLEMENTISSIME PRINCEPS, heic non deſunt exempla, quæ quod facis ut facias ſtrenuè invitant, *Teq; in antiquam virtutem, animosq; viriles, Et pater Æneas, & avunculus excitat Hector.* Impulerunt me hæc & alia imò adegerunt, SERENISSIME DOMINE, ut redivivæ ac limatiori horum Emblematum Editioni, quam curatiſſimo ſtudio in lucem produco, Patrocinium aliud quærendum non eſſe arbitrarer, quàm sub Clementiſsimo ſerenitatis Tuæ clypeo, malignum livoris dentem non metuente: Abhoc

etiam

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.7.65

etiam OPTIME PRINCEPS, ut me tutum statumque reddere Clementissimè dignèris, ac solitæ Bonitatis Tuæ radiis casulam meam ut hactenus illustrare, humilimis à Te precibus contendo.

SERENISSIMÆ CELSITUDINIS TUÆ

Integrâ fide illibatoque obsequio

Devinctissimus Servus,

CLEMENS AMMON, *Bibliopola & Sculptor.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.7.65

PRÆFATIO
De
ORIGINE ET USU
EMBLEMATUM.

VSum & originem Emblematum indagaturo, de notatione vocabuli nonnihil videtur esse præmittendum. Derivant illud ἀπὸ τοῦ ἐμβάλλω, eò quod vasis, aliisque id genus utensilibus apud veteres inserebantur, revellebanturque, cum libitum erat. Unde ab Ulpiano videntur appellari *accessiones ornandæ rei causâ adhibitæ*: Latinis *Inserta*. Sic enim exaudiunt illud Publii Syri:

Nomen.
l. 19. §. 23. ff. de auro, arg. mund.

Frugalitas inserta rumoris boni est.

Accipiebantur item pro vermiculato opere ex tessellis insititiis apto atque conserto, de quo post Lucilium Plinius, *Interraso*, inquit, *marmore, vermiculatisq; ad effigies rerum & animalium crustis.* Quæ res apud *Phœnices* originem sumsisse videtur, qui primi, si Lucano credimus, ausi

Cic. in oratore ad Brut. lib. 35. hist. nat. c. 1.
Origo Rei.
lib 3. pharsal.

Mansuram rudibus vocem signare figuris,
Nondum flumineas Memphis contexere biblos
Noverat, & saxis tantum volucresq; feræq;
Sculptaq; servabant magicas animalia linguas.

Sed illos eandem hanc rem ab AEgyptiis accepisse vult Tacitus. *Primi per figuras animalium*, inquit ille, *AEgyptii sensus mentis effingebant, & antiquissima monimenta memoriæ humanæ impressa saxis cernuntur; & literarum semet inventores perhibent: inde Phœnices, quia mari præpollebant, intulisse Græciæ, gloriamq; adeptos, tanquam repererint, quæ acceperant.* Huic accedit locupletissimus ab antiquitate testis Diodorus Siculus, qui, *de literis*, inquit, *AEthiopicis, & his, quas Hieroglyphicas AEgyptii nominant, aliquid dicendum est. Primæ istarum variis bestiis & hominum membris, instrumentisq; fabrilibus potissimum assimiles sunt. Nam ars apud eos literaria non compositione syllabarum, sed descriptarum imaginum significat & translatione per exercitationem memoriæ insculpta, subjectam orationem exprimit & absolvit. Iam enim accipitrem, Crocodilum, serpentem, iam de corpore humano aliquid, puta oculum, manum, faciem & huiusmodi alia scribunt.*

lib. 11. Annal. c. 14.
lib. 3. Hist.
Sedes corporum Emblematicorum.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.7.65

Accipiter illis cuncta, quæ celeriter fiunt, significat, quod avis hæc omnes fere alias velocitate superet. Ratioque congruis metaphoris ad omnia subita & his affinia, perinde ac si dicta forent, applicatur. Crocodilus omnis malitiæ index est. Oculus iustitiæ servator & custos corporis. Inter extrema corporis membra, dextra expaßis digitis victus suppeditationem, sinistra contracta conseruationem facultatum & custodiam denotat. Eadem se ratio ad cæteras quoque corporis & instrumentorum, adeoque omnium formas extendit. Dum enim in unoquoque significationes abditas sequuntur, animosque diuturno studio & memoriæ cultu exercitatos intendunt, exacte singula figuris adumbrata legunt & intelligunt. Idem

lib. 1. Hist.

de iisdem AEgyptiis author *est, Reges eorum caput Leonis, vel Tauri, vel Draconis, principatus insigne, in capite gestasse: cumque ab initio nullam omnino militarem disciplinam haberent, & ob id à vicinis bello sæpius superarenter, eos excogitasse ferre aliquod insigne, quod milites sequerentur. Figuras igitur animalium, in tabulis pictas, Ductores eorum in bello tulisse: unde cognitum, servatumque, sub quo quisque ordine militaret, victoriamque consecutos.* Id quod ad alios deinde populos translatum est.

vide Plut. in Lycurg. Cic. li. 1. Tusc. & EP. 1. ad Quint. fr. nec non Veget. Prol. lib. 3. & c. 10. ac 17. eiusdem lib.

Certè optima quæque militaria præcepta & alia multa, bellicam ad artem pertinentia, ab AEgyptiis ad Lacedæmonios per Lycurgum, & alios, transportata fuere, à quibus ad reliquam, & ad magnam quoque, Græciam (quemadmodum præter LL. duodecim tabb. alia complura,) transierunt: unde res ea una cum Imperio, cæterisq; Imperii institutis, ad alios Europæos porrò sese diffudit, apud quos etiamnum hodie non tantum armis, peltis, scutis, talia passim appingi solere videmus, verum etiam vexillis & signis nostratium, in quibus interdum integra familiarum insignia, interdum Symbola Centurionum, nonnunquam etiam iusta conspiciuntur Emblemata, omnino ad ingenium militum, quos etsi literas nescientes figura tamen haud patitur à suis aberrare.

Strabo, lib. 14. Plutarch. in Artoxerxe. lib. 5. Hist.

Simile quid ad *Cares* referunt, *quos aiunt studii sui erga rem bellicam testimonia attulisse cristas & insignia scutorum.* Nec minus *Celtas habuisse scuta, insigni proprio variegata; quosdam etiam illorum æneas animalium imagines prætulisse,* prodidit idem *Siculus.* Et ut revertar ad Græcos, apud illos hoc usitatissimum fuisse, pauca hæc è multis ostendunt exempla.

Plut. in vitis decem Orat.

Demosthenes, cum fugientem ipsum in prœlio chlamyde rubus reprehenderet, hoc clypeo postea notatum habuit, sub hac inscriptione: Bona fortuna. Puer adhuc Telemachus, cum forte in mare per lubrica decidisset,

excipien-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.7.65

excipientibus Delphinis evasit: hinc sculpturam annulo, & Vmboni clypei signum pater Vlysses Delphinum inscripsit. Clypeus *Achillis* terram, cœlum, mare, Solem, Lunam, & sydera, summa mundum universum continebat. *Alcmanis* clypeo Draconem attribuunt. *Homericus Agamemnon* habuit *cælatam Gorgone parmam*, ut & *Phorcus*, & *Vespasianus Imp.* Nam id commune multis insigne fuit; quemadmodũ & hodie sæpius eadem Emblemata cernimus à diversis usurpari. Tribuit tamen & Agamemnoni *Pausanias* caput Leonis, cum his verbis: *Hic est terror hominum.* Apud *Æschylum in septem Ducibus ad Thebas*, illorum uni pro clypeo centro adscribitur *plenilunium*, alteri *vir nudus, cum face ardente* in manu, & hoc symbolo literis aureis assignato: *Comburam urbem.* Alius in clypeo dicitur habuisse *virum armatum, per scalas in turrim hostium ascendentem*; *Iustitiam* alius, habitu muliebri pictam; *quæ manu ducens hominem, militem visu*, literis adiectis hæc quasi profaretur: *Reducam hunc virum in urbem.* Alius Iovem cum fulmine, alius Sphingem, Typhona alius per os fumum emittentem. Alius denique Thebanum virum in clypeo pictum gestasse narratur, *ut quam plurima* (quod ibi dicitur) *in virum iacula mitteret.* *Amphiarai* tandem Clypeum is ipse Tragicus describit *rotundum, æneum: non vero* (addit,) *scuto inerant insignia, nam non vult videri, sed esse bonus:* ut hinc appareat, hanc rem iam tum quoque vanitatis alicuius argui solitam, quam revera præ se ferunt hodiernæ nonnullorum Impresæ, ut vocant, quas aliqui negant, Minervæ calculum mereri posse, nisi grande quid & plusquam humanum spirent. Ideoque species hæc ostentationis apud Romanos olim non promiscue permissa, nec nisi factis iam claro, qui sese suasque virtutes egregiis rebus gestis approbarat, & adeò de futuris gloriari ac spondere meritis his vulgo δείγμασι poterat. Primo enim anno milites scutum sine omni argumento & insigni candidum gestasse, docent ad Virgilianum illud: *Parmaque inglorius alba.* Sed ut ad alia aliorum pergam, *Aventini* clypeus *cinctam serpentibus hydram* habuit, *Grosphi* taurum. In scuto *Mariano Cimbrico, galli gallinacei*, pugnacissimi alitis, depicta fuit imago. *Hercules Alemannus* gentis Boiorum pater atque conditor, quem primum Herculem fuisse autumant, in clypeo suo Leonem gessit, propterea quod Leo bestiis omnibus imperitat; unde invictum ad fortia facta animum & impetum ex insignibus monstrabat. Porrò milites Romani adhuc

Id. lib. de industr. animal.
Homer. ἰλιαδ. ς ή.
Sil. Ital. li. 10.
lib. 9. Æneid.
lib. 7. Æn.
Sil. Ital. li. 4.
Quintil. lib. 6. cap. 2.
D. Hieron. & Euseb.
Tac. de mor. Germ. c. 2. 9. & 34.

aliud quid tale habebant in consuetudine positum, quamvis non soli, (etenim id frequentissimum etiam apud *Cimbros & Germanos*) ut nempe galeis Luporum pelles, ac Leonum, aliorumque animalium hiantium formas imponerent, quod non tam formidolosum hostibus, quam ipsis gestatoribus *integumentum pariter esset ac insigne, ut in prælio ignaviter aut strenuè se gerentes facilius agnoscerentur*. Exemplum subministrat Princeps poëtarum:

Plutarch. in Mario.

Polyb. lib. 6.

Virg. d. l. 7. Æneid.

Ipse inter primos præstanti corpore Turnus
Vertitur arma tenens, & toto vertice supra est,
Cui triplici crinita jubâ galea alta Chimæram
Sustinet, AEthneos efflantem faucibus ignes.
At lævem clypeum sublatis cornibus Io
Auro insignibat, jam setis obsita, jam bos,
Argumentum ingens, & custos virginis Argus,
Cælatâq; amnem fundens pater Inachus urnâ.

Quo argumento dicerem aliquatenus adumbrati conditionem ipsius Turni: nec falsò etiam abhinc descendisse putarem, morem illum, quo *Galeas & Insignia familiarum* hodiernum in diem istiusmodi plumis & animalibus exornare solent.

Plin. l. 10. c. 4.

lib. 3. c. 6.

lib. 4. hist. c. 22.

In vexillisquoque & signis Rom. veterum erant *Aquilæ*, *Lupi*, *Minotauri*, *Equi*, *Apri*: & illa ipsa non sine tacito quodam & recondito sensu, quod ex Vegetio discimus; qui, *Ob hoc*, inquit, *veteres Minotauri signum in Legionibus habuerunt, ut quemadmodum ille in intimo & secretissimo Labyrintho additus perhibetur: ita Ducis consilium semper occultum esset.* Germani quoque majores nostri ferarum imagines pro signis habuisse scribuntur à Tacito. Veteribus Alanis Burgundionibusque, juxtà *Methodium*, insigne bellicum erat felis liberè excurrentis imago, quâ innuebant, se pro libertate pugnaturos: Catus enim captivitatis impatientissimus. Armeniis aries, Corinthiis Pegasus arridebat. Africani Elephantem elegerant, Milesii Leonem, Athenienses Noctuam, Suevi Ursum, Leopardum Aquitani maluerunt. Scythis fulgur, Thracibus Martem, Phœnicibus Herculem, Cilicibus armatum caput gestatum fuisse legitur. Idem obtinuit etiam in navibus. Unde Virgilius lib. 5. Æneidos:

Centauro invehitur magnâ

videlicet navi; cui nomen hoc exinde impositum, quod Centauri habuerit insigne. Sed & iisdem inscripta vulgò symbola hæc: *Felix*

navigatio,

navigatio, aut, *Providentia curaque servatrix*. Quod vidimus apud *Belgas*, ac alios maritimos, etiamnum observari: & apud *Massilienses* etiam, inter alias præsidiarias naves Regias unam memini Solis effigiem præ se ferre, cum hoc symbolo: *Orientem & occidentem lustro*. Habebant etiam veteres in prorâ sive puppi collocatam imaginem alicuius Dei, sive animalis, ut arietis, hirci, & aliorum, quæ & *tutela &* *παράσημον τοῦ πλοίου*, *insigne navis* esset, unde & cognomentum sortiebatur, de quâ re vide post alios Lazarum Bayfium in tract. ad l. 2. ff. de captiv. & postlim. revers.

Plutar. in synopsi de mirabilibus Stoicor.

In annulis denique signatorijs veterum simile quiddam fiebat. Pompeius & Sylla in suo quilibet tria trophæa habebat, Augustus Sphingem, Galba canem ex prorâ navis prospectantem. Mecænas ranâ, Papirius Cursor Pegaso signavit. Annuli Pliniani aposphragisma erat quadriga; Pompeiani item, Leo ensem tenens. Et ut finiam, huc etiam Imp. Augusti Delphinum ancoræ circumplexum cum symbolo: *Festina lentè*; referemus, præeunte *Paulo Iovio*: quidquid ei contradicat alter ille, qui tamen interim ipse ludicra nonnulla, quæ Veneris potius, quam veram veræ Virtutis militiam sapiunt, plenis buccis dilaudat, & vel invitis Gratijs in cælum evehit. Adducendus huc quoque Antiochi Leo cum Caduceo, bos Thesei, Seleuci Taurus, Caij Marij boves coniugati, & Attilæ vultur coronatus.

Dio Cass. l. 42. Id. lib. 51. Plin. l. 37. c. 1. Plin. Iun. l. 10. Ep. 16. Plut. Pomp.

Ex quibus omnibus evidens est, quantum distent hodierna familiarum insignia ab illis veterum, quibus eorum unusquisque suo modo ac lubitu assumptis utebatur, nec ob id statim gentiles suos ad eadem illa retinenda obnoxios habebat. Adeoque clarè patet, quam contrà sese torqueant nonnulli antiquitatis ignari, qui suæ demum ætati hanc inventionem deberi, sibi persuadent: quod ut eo facilius credulitati hominum insinuent, nonnihil addunt de suo, & novis minutiis rem antiquissimam & liberrimam angustare satagunt.

At quis non videt, ex ijs quæ diximus, *Emblema* generalissimum esse nomen, quo quævis figura, sive picta, sive cælata, significatur, quodque sub ambitu suo complectatur illam alteram speciem *Emblematum universalium*, habentium aliquod noëma dogmaticum generale: vel significationem virtutis, vel detestationem vitij,

Divisio Emblematum.

vel denique inſtructionem ad prudentiam, eamque reſtrictam ad nullum certum hominem privatum; qualia plures ediderunt, inter quos familiam ducit Alciatus; Et quis non videt, illa, ſi privatim ad ſignificandum aliquod ſpeciale propoſitum adhibeantur, additâ ingenioſâ Epigraphe ſymbolicâ, uni tantum accommodatâ, (quod à principibus utplurimum viris, & à nobiliſſimis quibusve ingeniis fieri amat,) Emblematis iſtius generaliſſimi ſpeciem alteram eſſe, quam vulgò *Impreſam* nominant, & nos, (quoniam barbarum hoc) ad diſtinctionem, *Emblema ſingulare*? Quis porrò non videbit ſi modò exempla ſuperius enumerata rimari penitus volet, nihil aliud illa veterum, quam ſpecies horum fuiſſe? licet vel Emblemata, vel Impreſæ, non dicantur apud authores, quandoquidem hæc vocabula noſtro demum ævo & inventa, & his rebus hoc ſenſu applicata, quæ veteribus *Inſignia* promiſcuè vocabantur. Quantumvis etiam ſymbola, ſive Inſcriptionum verba, quæ picturarum implerent ſenſum, ab iiſdem authoribus non ſemper adjecta fuerint, negare tamen haud proclive fuerit, & aliqua fuiſſe adhibita ab illis, qui ea uſurpabant, & ab his noſtra demum originem duxiſſe. Quis denique non fateri cogitur, illa ipſa Emblemata *communia*, ſive *univerſalia*, facile mutari poſſe in ſingularia, ſive Impreſas, & has facilius adhuc in illa; Hieroglyphica verò facilimè omnium in utrumque; & iſta cuncta vel pro ſymbolis & inſignibus, ſive geſtaminibus, uſurpari poſſe, ſiquidem toti alicui exercitui, vel comitatui aulico, vel familiæ denique, ſingulare propoſitum aliquod honeſtum eſſe poteſt commune. Sed hæc hactenus.

Vſus. Progredior ad uſum. At quoniam illum, utpote multiplicem, ex parte aliquâ jam ante aliud agendo imprudens tetigi, unum tantùm, & eum minimè ſilentio prætereundum, ſupereſſe video, qui nimirum is eſt, ut invictiſſimi quique Heroes, vivam in ſeſe virtutis imaginem circumferentes, non minus animorum ſimulacra, (quibus, dum vivunt, ipſimet ceu quotidianis ſtimulis ad præmeditatas laudes agerentur) quam corporis effigiem, pictæ huius Poëſeos beneficio æternitati relinquerent, & ad æmulationem ſui generoſam quoque poſteritatem excitarent, aptè *miſcentes utile dulci*. [Horat. de arte Poët.]

Nam certè oblectationes hæ de genere ſunt illarum, quas Seneca laudans, *quemadmodum*, inquit *cælator oculos diu intentos ac fati-* [Epiſt. 58.]

fatigatos remittit, atq; avocat, & ut dici solet, pascit: sic nos animum
aliquando debemus relaxare, & quibusdam oblectamentis reficere: sed
ipsa oblectamenta opera sint: ex his quoque, si observaveris, invenies,
quod possis fieri salutare. Vt enim (addo ex Plutarcho) *oculo is demum*
gratus est color, qui floridus simul, & amœnus, recreat, alitq; visum: Præfat in Periclem & Fab. Max.
ita mens ad illa deducenda spectacula est, quæ oblectando ad propria
ipsam alliciant bona. Cum igitur ea sit Emblematum natura, ut si-
militudine quadam, ad alia, quam quæ sensui exteriori offeruntur,
intelligenda, trahant mentes nostras; nil commodius erit *his ima-* Senec. Ep. 59.
ginibus; quibus *si quis nos uti vetat, & poëtis solis indicat esse concessas,*
neminem mihi videtur ex antiquis legisse, apud quos nondum captaba-
tur plausibilis oratio. Illi qui simpliciter, & demonstrandæ rei causa elo-
quebantur, parabolis referti sunt: quas existimo necessarias, non ex eadē
causa, qua poëtis, sed ut imbecillitatis nostræ adminicula sint, & ut discen-
tem & audientem in rem præsentem adducant. Ita Sacras Literas con
stat plenas esse parabolarum, inibique nos ad formicas jam & locu-
stas, jam ad araneas, jam ad agrorum Lilia, jam ad aves cœli, Lactant. c. 9. de fall. sap.
prudentiamq; serpentum, columbarumq; simplicitatem ablega-
ri; nec immeritò, cum *Deus nos in hunc mundum quasi testes lauda-*
toresq; suorum operum immiserit, quo vocare nos subindè debet Re- 3. Reg. 4. Ioseph. li. 8. c. 2.
gis exemplum Salomonis, qui *à Cedro, arborum procerissimâ, philoso-*
phatus est, ad Hyssopum usq;, minimam earum. Et ad hanc ab Imp. Novell. 90. pr.
Leone contemplationem invitamur his verbis: *Oportet nos, cum*
divinâ manu formati, menteq; ac ratione præditi simus, brutorum præ-
stantiæ non cedere. Non enim illa imbecillitas reprehensione vacat,
neq; à iustis vituperationibus libera est; sed tanto obnoxior, quantum
brutali naturæ rationabilis prudentia antecellit. Eôdem nos dirigens
Seneca. *Pudeat*, inquit, *ab exiguis animalibus non trahere mores,* Libr. 1. de clem. c. 19.
cum tantò hominum moderatior esse animus debeat, quantò vehemen-
tius nocet. Et perierunt profecto mores, si nec illis comparari possunt,
quæ ratione carentia temperantur, ait Rex Gothorum. Sanè certum Cassiod. lib. 5. var. Epist. 33.
est, *vestigia morum animi humani in animalibus cerni: nosse quippe*
commoda sua, & hostium adversa; semel decepta, non facile falli ite-
rum; adeoq; nos eorum discipulos esse, ab illisq; infinita ad vitam, ad
prudeutiam civilem, & œconomicam, ad artem medicam, ad alia, di- Iustinianus in pr. Instit. de Iur. Nat. Gent. & Civil.
dicisse, testes omni exceptione majores sunt, Aristoteles, Plutar-
chus, Ælianus, Plinius, & alij. Quid quod *ea juris quoq; peritiâ*
censet

censet Imperator noster? Quid quod *à virtutibus instructiora multò, multoq; prudentiora, & feliciora hominibus animalia* affirmat, & tantùm non demonstrare conatur Gryllus Plutarchi? Certè Menander id adstruit his versibus:

Stob. serm. 96.

Animalia cuncta felicissima sunt,
Et multo magis homine sapiunt.
Primum intueri licet asinum istum,
Qui indubiè est animal miserum,
Nihil mali tamen ei suâ culpâ nascitur,
Sed quæ natura ipsi dedit, ea habet.
Nos verò præter necessaria mala
Ipsi per nos alia nobis insuper adiicimus,
Dolemus, si quis sternuerit: si maledixerit,
Irascimur: si quis viderit insomnium, metuimus.
Ærumnæ, opiniones, ambitiones, Leges,
Ista omnia præter naturam, & ascititia mala sunt.

Polyb. lib. 5. hist.

Adeò ut non sine causa gravissimo Historicorum *videatur homo, cum omnium animalium versutissimum habeatur, omnium esse stolidisimum, & decipi facilimum.*

Forma huius operis.

Sed puto satis meo me promisso exsolvi: quare ne diutius te differam, Lector, accipe pauca quædam de consilio, & formâ nostri huius opusculi, quæ quidem non adeò est nova, nec sine exemplo, nec sine suo item usu. *Quid enim utilius potui,* (ut cum eruditissimo huius seculi viro loquar,) *quam tot sententias in unum conducere, pulcras, acres, &, ita me salus amet, ad salutem natas generis humani? Nam quod ego eadem dicerem, ecquando mihi eadem vis, aut fides? Vt in uno aliquo telo, aut gladio, multum interest, à quâ manu veniat: sic in sententiâ, ut penetret, valde facit robustæ alicuius, & receptæ authoritatis pond... Atqui ea veteribus adest,* ex quibus ista hausimus. *Quid enim proprium ...strum* (præfabor cum Solino) *esse poterit, cum nihil omiserit antiquitat... deligentia, quod intactum ad hoc usq; ævi perseveret? Quapropter quæso te, ne de præsenti tempore editionis huius fidem libres: quandoquidem vestigia monetæ veteris persecuti, opiniones & sententias universas erigere maluimus potius, quàm innovare*: Imitatione Imperatoris verè Augusti, qui *in evolvendis utriusq; linguæ autoribus nihil æquè sectabatur, quàm præcepta, & exempla, publicè vel privatim salubria, eaq; ad verbum excerpta, aut ad domesticos,*

Epistol. ad Aurium.

Sueton. August. cap. 89.

domeſticos , aut ad exercituum Provinciarumque Rectores , aut ad urbis
magiſtratus plerumque mittebat : prout quique monitione indigerent. Eti-
am libros totos & Senatui recitavit , & populo notos per edictum ſæpè
fecit , ut Orationes Q. Metelli , de prole augenda , & Rutilii de modo
ædificiorum : quo magis perſuaderet , utramque rem non à ſe primò ani-
madverſam , ſed antiquis jam tum curæ fuiſſe. Hujus intimus *M. A-* Senec.
grippa , vir ingentis animi , qui ſolus ex his , quos civilia bella claros Epiſt. 94.
potenteſq; fecerunt , fœlix in publicum fuit , dicere ſolebat ; multum ſe
huic debere ſententiæ : Nam concordiâ res parvæ creſcunt , diſcordiâ ma-
ximæ dilabuntur. Hac ſe ajebat & fratrem , & amicum optimum fac-
tum. Quare (proſequor cum Annæo) *ſi ejuſmodi ſententiæ , familia-*
riter in animum receptæ , formant eum : cur non hæc pars Philoſophiæ,
quæ talibus ſententiis conſtat , idem poſſit ? Pars virtutis diſciplinâ conſtat,
pars exercitatione. Et diſcas oportet , & quod didiciſti , agendo confir-
mes. Idcircò ne te tædio afficiant , mi Lector , ſi qua ſæpiùs heîc Plato in
reiterabuntur. *Bis enim atq; ter* , (inquit Socrates) *pulcrum eſt, ea* Gorgiâ.
quæ pulcra ſunt , dicere atque conſiderare. Sed & porrò tibi *ſciendum* Stobæus
illud Epicteti , *quod homo non facilè ullum ſibi dogma comparaverit,* ſerm.27.
niſi quotidiè eadem dicat , & audiat , & ſimul ad vitam accommodet.

Cùm denique (ſicut antè relatum) Emblema nihil aliud ſit,
quàm ſimilitudo quædam in picturam compacta , (quomodo Ci-
ceroni metaphora dicitur , in verbum contracta ſimilitudo ,) te
quæſo , ne ad vivum omnia reſecare , & quod ait Varro, *ſtaterâ*
aurariâ pendere velis , ſed illa potius Cypriani cogites : *Exempla* In expoſit.
non per omnia ſimilitudinem ſervare poſſe rei illius , cui præbere putan- ſymboli
tur exemplum , ſed ſufficere , ſi unius alicujus partis , pro quâ videntur Apoſt.
aſſumta , ſimilitudinem tenent. Ex quibus conſtat , exempla , non in
omnibus his , quorum exempla ſunt , eſſe ſimilia ; alioquin ſi eadem eſſent
omnia , jam non exempla dicerentur , ſed ipſæ potiùs res , de quibus agi-
tur , viderentur. Quod ſi hoc abs te , Lector , impetravero , nihil
erit , cur morer moroſos iſtos *Canes* , *quibus* , juxta adagium , *diffi-* Seneca in
cile eſt lectum ſternere , & queîs innatum eſt , ut non pro feritate , ſed pro Excerptis.
conſuetudine latrent. Quos ego iſthoc diſticho cum bonâ pace di-
miſſos hinc volo :

Hæc mea ſunt , procul hinc , malè quicunque illa legendo &
Interpretando facere diſcupis tua.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 1.7.65